

Efeze 2:1-7

Levendgemaakt

Gemeente,

Samen met zijn vader liep hij door de bergen. Zijn vader wilde hem iets laten zien. Iets wat hij al vaak verteld had. Vroeger waren ze hier ook geweest. En hadden vader en moeder hem gewaarschuwd voorzichtig te zijn. Maar hij had het in de wind geslagen en was over de rand heengeschoten in het ravijn terechtgekomen. Nu liepen ze er samen naar toe. En toen waren ze er en keken ze omlaag, in de diepte. Het ravijn in. Diep, met richels en rotsen en nog diepere diepten eronder. Vader wees: daar lag jij toen. Daar heb ik toen vandaan gehaald voor je nog verder naar beneden zou storten. De rillingen liepen over zijn rug. Van huivering over waar hij vandaan gehaald was, maar ook van liefde voor zijn vader. Hij keek zijn vader aan en zei o papa, wat heb ik u lief! Nog nooit had hij het zo gezegd als toen. Wat heb ik u lief. Zo neemt Paulus, zo neemt God, de gemeente van Efeze, ons, vanavond mee. Terug naar waar we vandaan komen. Om in die diepte te laten zien. Dood door de zonden en misdaden, kinderen des toorns. Daar was je, zo diep.... Opdat wij het zouden zeggen, vernieuwd, verdiept, o HEERE, wat heb ik U lief, wat heb ik U lief. Daarom is het zo heilzaam om daar naar toe terug te gaan, dat niet te vergeten! Of het zou moeten zijn, dat wij zien waar we nog steeds zijn.... Ongered.

I met Christus

Efeze 2 begint met: en u heeft Hij mede levend gemaakt. Die laatste woorden zijn bijgevoegd vanuit vers 5 en 6 en Hij heeft ons mede levend gemaakt en mede opgewekt en mede in de hemel gezet. Met dat woord 'mede' wordt bedoeld: 'met Christus' Want in hoofdstuk 1:20 staat dat God Jezus heeft opgewekt en aan Zijn rechterhand gezet in de hemel. En nu dus: en gij met Hem, met Christus opgewekt en in de hemel gezet.

Dat kan een wat vreemde uitdrukking blijven: met Christus opgewekt zijn. Met Hem in de hemel gezet zijn. Want samen met Hem, tegelijk met Hem is er toch niemand opgewekt? Er ging toch maar één graf open in de hof van Jozef van Arimathea? En wij zijn toch nog niet in de hemel? Maar hier op aarde. Hij is toch alleen ten hemel opgevaren en niemand met Hem? Wat zegt die uitdrukking dan?

Die kun je het beste omschrijven door te zeggen: wat van Hem geldt, geldt ook van anderen. Geldt ook van mij. Daarom zegt de Bijbel ook: wij zijn met Hem gekruisigd. Toen ging Gods oordeel over Hem heen. En toen is het ook over mij heengegaan, het ligt achter me. Met Hem levendgemaakt: toen is Hij het leven onder Gods gunst ingegaan. En wij met Hem. Leven onder Gods gunst. Met Hem opgewekt; toen had satan het nakijken bij Hem. En wij met Hem. Satan heeft het nakijken. Toen is Hij ten hemel opgenomen. God heeft Hem een plaats bereid in de hemel en wij met Hem: dat geldt ook ons en zal ook ons gelden. Wat van Christus geldt in Zijn kruisdood, in Zijn opwekking, in Zijn hemelvaart, dat geldt ook van mij. Net zo rijk als het voor Jezus geldt. Net zo vast en zeker als het voor Jezus geldt, geldt ook mij. Het geloof mag zo weten: het oordeel ligt achter mij, de gunst van God straalt boven mij, de hemel ligt voor mij.

Met Hem. En dat door het geloof. We hebben daar eerder wel eens het voorbeeld van de schepen voor gebruikt. We zijn van nature ingescheept in het schip van Adam. Dat vaart naar het eeuwige verderf. In dat schip kun je verder doen wat je wilt, maar dat verandert niks. Hoe je je ook op dat schip gedraagt, of je meewerkt of de boel in het honderd wil schoppen, of je daar blij bent of teleurgesteld, of je daar nu op dat schip tegen de vaarrichting inloopt: dat verandert wezenlijk niks; het schip vaart verder die kant op. Wat is nodig: overgezet worden! Ingescheept in Christus. Het schip dat vaart naar de eeuwige heerlijkheid. Dat mijn ogen opengaan en ik roep: Heere Jezus, ontferm U mijner. Geloven is dat ik het op moet geven, dat niets helpt. Dat ik verloren ben en blijf. Tenzij Hij me overneemt en overzet en meeneemt. Dat is Zijn werk. Dat is zaligheid. Werd dat onze redding, onze enige redding? Hem aanroepen. Zo overgezet. Met Hem opgewekt en in de hemel gezet.

Wat mag het geloof een zekerheid hebben! Het is met Hem allemaal gegeven. Of ik het allemaal zo ervaar en beleef dat is wat anders, maar van God uit gezien is mij met Christus allemaal gegeven. Mij geldt niet, niet meer, wat ik verdien en wat ik ervan maakte, maar mij geldt wat Christus heeft verdiend en wat Hij heeft verkregen. Ook: vanuit Hem. Het leven met God is vanuit Hem in mij gekomen. Vanuit Hem, Die er Zijn hart van vol heeft, vloeit het in mij over. Zoals elke lamp stroom krijgt vanuit de ene electriciteitscentrale, zoals elk perceel land in een woestijn water krijgt vanuit het één stuwmeer. Vanuit Hem komt het in mij: het leven met God. Leven. Daar zit alles in, dat houdt alles in. Leven dat is ademen, bewegen, voedsel nodig hebben, drinken op zijn tijd. Leven voor God, dat is Zijn eer zoeken, de zonde haten en bewenen, verlangen naar Zijn geboden, omgang met Hem zoeken, voedsel nodig hebben van het Woord, dorsten naar bloed dat verzoent en de Geest Die vernieuwt. Levendgemaakt met Christus. Vanuit Christus verdrijft het leven mijn dood. Daarmee is dat levendgemaakt zijn ook ten diepste getypeerd. Het leven met God. Dat is leven vanuit Christus. In mezelf niets anders hebben dan de dood, dan niks.

II uit de dood

En nu neemt Efeze 2 ons mee terug. Waar we vandaan komen. vers 1-3. Daar ge dood waart door de misdaden en de zonden. Diep is het ravijn van de mensheid, waar ieder mens van nature in is. In leeft. In wandelt. In ademt. Zoals een spons in water helemaal doortrokken is van water, er is geen droog plekje in of aan, zo zijn wij in zonden. Er helemaal in alle opzichten van doortrokken, er is geen plekje, geen gedachte die er niet van doortrokken is. Zonden zitten maar niet hier en daar, hier één, daar één, maar alles is van zonde doortrokken. Namelijk niet op God gericht. Langs God heen. Als ik mijn vuisten bal of mijn handen vouw, als ik met mijn handen graai en als ik met mijn handen weggeef. De buitenkant kan heel verschillend zijn of er heel mooi uitzien, maar van binnen is de gezindheid niet op God gericht. Naar de eeuw dezer wereld, naar de overste van de macht der lucht, van de geest die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid. Naar, dwz. in het verlengde van, opkomend uit niemand anders dan de

duivel. Hij is die overste. Van hem zijn de invloeden van deze wereld. En door hem werd ik aangestuurd. Zoals een bal op de golven van een rivier. Die dient mee met de golven. Zo dein ik mee met de golven van de geest der eeuw. Materialisme, egoïsme, aardsgezindheid.

En wij verkeerden in de begeerlijkheden van het vlees, doende de wil van het vlees en de gedachten. Daar waren we in zoals een vis in het water. Die er ook in blijven wil ook. Die er niet uitgehaald wil worden. Die tegenspartelt zodra hij zijn domein zou moeten verlaten. Zo deden wij en leefden wij in het vlees en in de gedachten. Dat kan best verschillen bij de één of de ander. Dat vlees kan een wereldse of een godsdienstige vorm hebben, een losbandige of een kerkelijke vorm. Maar in welke vorm je vlees legt, het is en blijft vlees. En kan God niet behagen.

Dat is dus: dood. Geestelijk dood. Dwz: in de greep van satan.

Bruisend van leven, zoekend naar vulling, maar: los van God en vijandig van God. Zo zijn mensen. Wij waren onder de kinderen der ongehoorzaamheid net als de anderen. In niets verschillend van een onderwereldfiguur, van een loverboy, van een terrorist: van hetzelfde vlees. Naar dezelfde duivel luisterend. Geen haar beter of vromer.

Van nature kind des toorns. Van nature. Zoals wij vanuit Adam zijn, geworden zijn. Van nature hebben wij enerzijds nog een geweten, van nature beseffen wij iets van een godsbestaan, beseffen wij dat een man kort en een vrouw langer haar hoort te dragen. Dat zit er allemaal nog in vanuit Adam. Maar van nature geldt ook: in alle zonden gedrenkt en kind des toorns. Eén en al, geheel en al voorwerp van toorn. Van Goddelijk ongenoegen en heilige gramschap. Zijn toorn richt zich op ons niet op iets van ons, maar op onszelf. Als daar niets aan verandert, dan gaat die bal op het water, die vis in het water, mee met de stroom mee naar het eeuwig verderf. Eindigt in de oceaan van vuur en sulfereinder. Bodemloze put van toorn Gods. En dat zou ook niet veranderd zijn, want ik voelde me thuis als een vis in het water.

Gemeente, in de bekering, levendmaking gaan een keer mijn ogen open. Weet u daarvan? Of nooit gezien dat dit onze toestand van nature is? Nog nooit de ogen voor geopend. Bent u nog ongered?! Ten diepste doe ik nog steeds de wil van vlees en gedachten al is het met een kerkelijk vorm eromheen. Alleen ik denk dat ik God dien, en dat ik Hem eer, maar ten diepste is dat helemaal niet zo. Draait alles vanuit satan om mezelf. Of ik denk bij mezelf: "Als ik een keer me wil gaan bekeren dan doe ik dat gewoon. Dan zorg ik dat ik mooi op tijd God ga dienen". En zo misleid ik mezelf. Alsof ik God kan gaan dienen wanneer ik wil, alsof ik dat ooit zal gaan willen. Want als mijn ogen opengaan is dat niet genoeg. Dan willen we er in blijven. We willen niet gered worden. We zijn tegen Zijn wet, tegen Zijn evangelie, tegen Zijn geboden. We willen er niet aan. Wat een vreselijke toestand. Totdat ik roep: 'Help, help.'

De Bijbel zegt: zo zijn mensen. De Heilige Doop beduidt het al: dat wij in zonden ontvangen en geboren en daarom kinderen des toorns zijn. Kinderen des toorns, tot wie Zijn liefde uitgaat. Nog uitgaat. Nóg wel. Efeze 2 neemt ons mee, gemeente. Naar onze afkomst en te verwachten toekomst. U laat u toch wel meenemen? Er is een geloof vandaag de dag dat het daar maar niet over hebben wil, daar vooral niet

op terug wil komen. Waarom niet eigenlijk? Het is zo heilzaam. Anders kan ons geestelijk leven zo gewoon worden, zo vanzelfsprekend, zo oppervlakkig. Anders kunnen we zo gauw genoeg krijgen van lezen en preken over genade, want zeggen we dan: dat weten we al, natuurlijk is het allemaal genade. Terwijl je er als je eerlijk bent zo bitter weinig van beleeft. Het eigenlijk heel normaal voelt voor je om gered te zijn.

U laat u toch wel meenemen? Daar heb Ik u gevonden. Daar heb Ik u uitgehaald. Wat een wonder. Daaruit gered te zijn! Daar was ik, dat was er van mij geworden als U niet had gered.... O HEERE, wat heb ik U lief, onuitsprekelijk lief. Verwonderd over hoe dat toch kan. Dat ik nu leven mag, delen in de gunst van God, uitzicht op de hemel heb, onomkeerbaar, wat geweldig, wat bijzonder! Dat is in niets aan mij te danken, want ik onderscheidde me in niets van anderen en ik wilde ook niet eruit gehaald worden. En toch is het gebeurd! Gode zij dank! Eeuwig dank. Als je toch eens beseft waar je van gered bent. Als je toch eens beseft dat je gered bent tegen eigen vraag en wens, vlees en gedachten in, gered. Voor eeuwig.

Dus niet om je moedeloos te maken en somber en angstig. Nee, Hij houdt je hand vast, je valt er niet in terug. En dan maakt het je alleen maar dankbaarder en meer verwonderd.

III door Zijn liefde

Hoe zijn mensen dan gered? Hoe komen mensen uit zo'n diep ravijn, als zij dat zelf niet willen, maar zich als een vis in het water voelen? Hoe kan het dan dat mensen daaruit gered worden?

Vers 4: Maar God..... maar. Dat woord is echt een reddingsklok van God uit. Als je daar de Bijbel op naspeurt. In Psalm 40 ik ben wel ellendig en arm maar de HEERE denkt aan mij. Psalm 130 als Gij in het recht zou treden en gadeslaan al onze ongerechtigheden wie zou dan bestaan, maar bij U is vergeving. Maar: de open deur van God uit. Wij zaten gevangen en de klink van de deur zit aan de andere kant. En God doet hem open: maar God. Maar God...

Hoe heeft God dat kunnen doen en willen doen? Wat zag Hij in mij? Omdat Hij rijk is in barmhartigheid, dat is ontferming, medelijden met mijn ellende en dood. En waarom was Hij dan barmhartig over mij? Wat trof Hem in mij, wat zag Hij in mij? Omdat Hij mij heeft liefgehad. Niet Hij hield van mij. Want waarom houd je van je vriend of vriendin? Door haar charme, haar karakter, haar leuk eruitzien. En waarom heeft Hij mij liefgehad? Wat zag Hij in mij, wat was het waardoor Hij mij liefkreeg? Door Zijn grote liefde staat er. Ziet u, je wacht tevergeefs op iets in jezelf. Het is allemaal uur in en vanwege God. Hij had ons lief door Zijn liefde. Niet mijn toestand, niet mijn gesteldheid, niet mijn hoedanigheid, niet mijn bezig zijn, niet mijn mogelijkheden zorgden ervoor dat Hij mij liefhad, maar Zijn grote liefde. U bid ik aan o macht der liefde. Dan mag ik toch wel het woord verkiezing laten vallen. Het enige woord dat hier op zijn plaats is. God gaf mij aan Zijn Zoon, de Zoon Die kwam en leed en gehoorzaamde en stierf. Hem wekte God op. De volkomen Gehoorzame verdiende dat. Maar God had mij aan Hem gegeven. God wekte Hem op en mij met Hem. En zo door Christus heen kwam God neer in het ravijn: God maakte mij levend met Christus, opende mijn ogen, en ik ging Hem aanroepen en liefhebben. Wie het

leven met de Heere kent, die zegt: het is te danken aan God. Aan dat geweldige 'maar' van God uit.

Leven met Christus is tegen mijn natuur in. Ligt niet in het verlengde van mijn gevoel en inzichten. Kwam niet uit mij op. Anders is het schijn geloof. Als het naadloos aansluit op mijn natuur dan kan het niet het ware zijn geweest. Echt leven kwam niet uit mij, maar won mij in, en kwam vanuit Zijn liefde.

Dat is vernederend: niets om mij en vanuit mij. Enkel aan Hem te danken. Het is ook hoopgevend: het komt van God uit. Wij hebben Hem lief omdat Hij ons eerst liefgehad heeft. Niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons liefgehad heeft. Dus wat voor mensen heeft God lief? Die Hem niet liefgehad hebben, die dood zijn. Maar God.... Wie Hem niet liefheeft, wie Hem niets te bieden heeft, die zoekt Hij op. U hoeft niets meer te hebben, niets anders dan: dood in zonden en misdaden.

Gemeente, mag ik u vragen als toepassing: Leven voor God en Hem dienen. Verlangen naar God en Zijn Aangezicht zoeken. Hopen op God en Zijn geboden bewaren. Heerlijk als dat zo zijn mag. Met vallen en opstaan, met horten en stoten, maar toch... Bedroefd dat het zo ten dele is en je zou het zoveel zuiverder en puurder wensen. Maar toch: het is de lust van je leven. Kent u dat?

Hoe zou dat gekomen zijn? Hoe zou dat begonnen zijn? Probeer dat eens onder woorden te brengen. Ja, misschien zegt u, zeg jij, op een gegeven moment, of na een bepaalde periode ben ik Hem gaan zoeken, ging ik ervoor. Heb ik de keuze gemaakt voor Hem.

Maar... is dat nou het allerdiepste? Het wezenlijkste? Dat ik ermee begonnen ben. Dan ziet het er niet best uit. Want waar ik mee begin, daar kan ik ook weer de brui aan geven. Waar ik me voor ga inzetten, dat kan me ook weer een keer teveel worden.

Efeze 2 bracht ons bij dat allerdiepste. Hoe komt het dat een mens voor God gaat leven? Dat een mens naar God gaat verlangen en op God hoopt? Dat eigenlijke begin, de eigenlijke bron van het leven voor God noemt Paulus in Efeze 2, in onze tekst. En die bron is: maar God heeft ons levendgemaakt met Christus. Wij leven, met God, omdat wij levendgemaakt zijn. Met Christus.

Met Christus opgewekt, levendgemaakt met Christus: dat was delen in Zijn deel. Wat van Hem geldt, geldt ook van mij. Leven aan de satan ontzet en ontnomen. Verlost, bevrijd van satan. Die nooit meer het ongedaan kan maken, die mij ooit meer in kan rekenen. Leven, onder de gunst van God. Voor eeuwig, onverliesbaar en onomkeerbaar. Dat is leven. Levendgemaakt met Christus. Door Gods grote liefde!

Dan ziet er best uit, staat het er grandioos goed voor. Want dat leven valt nooit meer weg. Dat leven gaat nooit meer over. Zoals voor Christus dat leven is uitgelopen op de hemelvaart, en zal uitlopen op Zijn openbaring in heerlijkheid met de wederkomst. Zo zal dat ook voor mij zijn: het zal uitlopen op mijn opneming in de hemel als ik sterf en op de volle openbaring van dat leven in de wederopstanding der doden. Als ziel en lichaam in volle glans dat leven zullen leven.

Als dat nou eens mag opengaan voor je: ik leef voor God en zoek Zijn aangezicht, ik verlang naar God en Zijn geboden, ik hoop op God

en verlang Hem te dienen. Het gaat met horten en stoten en vallen en opstaan, en ik kan zo bedroefd zijn dat het zo ten dele is en wenste wel dat het zuiverder was. Als dat nou mag opengaan: dat de diepste oorzaak daarvan is: dat je levendgemaakt bent met Christus. Dan kan het niet meer stuk, al lijkt het soms helemaal weggeebd en over. Omdat Hij mij liefhad. Opdat Hij zou betonen vers 7 de uitnemende rijkdom van zijn genade in de toekomstige eeuwen: na Zijn wederkomst. Dan zal Hij al Zijn liefde uitgieten en ik kan het allemaal opvangen. Dat wil Hij uiteindelijk mij doen en geven. Al Zijn rijkdom en liefde. En dan zal mijn hart zo wijd zijn dat het alles op kan vangen en beleven zoals het en volle is.

O, als ik dat toch zien mag: waar ik vandaan kom. En waar ik heenga. Door Zijn grote liefde. Wat heb ik U lief, o Vader.

Amen